

opinió | FELIP PUIG. Diputat de CiU al Parlament de Catalunya

Les preguntes de la crisi

Tothom té ganes que les dificultats i els patiments que provoca la crisi actual desapareguin. Tanmateix, la pregunta més convenient no és pas quan, sinó com en sortirem

La pregunta més freqüent d'aquests últims temps és quan sortirem de la crisi. És lògic que ho sigui, perquè tothom té ganes que les dificultats i els patiments que provoca aquesta situació desapareguin. Tanmateix, la pregunta més convenient és una altra: no pas quan, sinó com sortirem de la crisi.

Hem associat la idea de crisi econòmica amb la de recessió, i aquesta té una definició tècnica lligada a l'evolució negativa del PIB. Quan la xifra del creixement del PIB torni a ser positiva, la recessió tècnicament s'haurà acabat, i de seguida sentirem declaracions oficials que proclamaran que hem superat la crisi. Per aquest motiu, la qüestió rellevant és saber com estarem el dia que això passi.

Hauré vist que la promesa austeritat del sector públic s'ha transformat en un increment de l'eficiència de l'administració –més bons resultats amb menys costos–, o s'haurà optat per la fàcil solució de retallar inversions públiques, sovint necessàries per

a la competitivitat de les empreses?

Hauré assumit que bona part de l'atur prové de sectors que no recuperaran els nivells previs d'ocupació i, per tant, s'hauran posat en marxa programes eficaços de reciclatge per a la recol·locació en altres sectors, o les polítiques s'hauran limitat a estendre les prestacions dels desocupats, encara que sigui de manera cada vegada més migrada?

Hauré acceptat que alguns sectors

“Quan la xifra del creixement del PIB torni a ser positiva, tècnicament la recessió s'haurà acabat i sentirem declaracions que proclamaran que hem superat la crisi

no tenen futur tal com eren i hauré dissenyat els plans imprescindibles de reconversió per donar-los una dimensió i una orientació que els faci viables, o s'haurà preferit sostenir-los artificialment, emmascarant el problema de fons?

Hauré entès que la reactivació de l'economia productiva comporta, especialment ara i aquí, un decidit foment de la innovació, amb evidents estímuls públics, o s'haurà fet com sem-

pre, tractar-la com un luxe propi de períodes expansius, retallar pressupostos i esperar temps millors?

Hauré reformat el model centralitzat i jerarquitzat de gestió de les principals infraestructures (ports, aeroports, xarxa ferroviària...), o s'haurà procedit a la modernització mitjançant estructures de gestió publicoprivades, dependents dels governs autònoms que ho vulguin, amb capacitat de decisió per maniobrar en períodes com l'actual per atreure inversions i afavorir l'activitat comercial?

Vet aquí alguns interrogants que, segons com es resolguin, determinaran el futur de la nostra economia. Si la resposta a aquests dilemes es decanta per les segones opcions, aleshores el dia que el PIB repunti la nostra estructura econòmica continuarà sent vulnerable i la recuperació, precària. No s'haurà abordat la crisi com cal i s'haurà tornat als vicis anteriors, quan només interessava fixar-se quant es creixia i no pas com es creixia.

Ara que tothom proclama la conveniència de grans acords per superar la situació i que s'obren expectatives de reunions bilaterals i multilaterals, vindria no perdre-ho de vista. Es tracta d'aprofundir, debatre i arribar a posicions comunes sobre qüestions com aquestes. Altrament, en comptes de mirar de resoldre la crisi, estariem contribuint frívolament a la seva continuïtat. I aquesta no és la funció de la política.